

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційною скаргою Розенблата Борислава
Соломоновича щодо відповідності Конституції України
(конституційності) частини третьої статті 309
Кримінального процесуального кодексу України**

м. К и ї в
26 червня 2018 року
№ 197-2(II)/2018

Справа № 3-217/2018(2679/18)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого, доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Тулицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Розенблата Борислава
Соломоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали
справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Розенблат Б.С. – звернувся
до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такою, що не

відповідає Конституції України (є неконституційною), частину третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), яка застосована в остаточному судовому рішенні Верховного Суду від 28 лютого 2018 року у його справі.

Відповідно до частини третьої статті 309 Кодексу скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Автор клопотання вважає, що частина третя статті 309 Кодексу суперечить частині другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки унеможливорює оскарження до суду апеляційної інстанції рішення слідчого судді про застосування запобіжного заходу у вигляді застави.

На підтвердження своєї позиції Розенблат Б.С. наводить положення Конституції України, Кодексу, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини та рішення судів України, прийнятих у його справі, а також юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені в його рішеннях від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003, від 11 грудня 2007 року № 11-рп/2007, від 27 січня 2010 року № 3-рп/2010, від 28 квітня 2010 року № 12-рп/2010, від 8 липня 2010 року № 18-рп/2010, від 2 листопада 2011 року № 13-рп/2011, від 25 квітня 2012 року № 11-рп/2012, від 29 серпня 2012 року № 16-рп/2012, від 22 квітня 2014 року № 4-рп/2014, від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Згідно з частиною другою статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Як вбачається з матеріалів конституційної скарги, право Розенבלата Б.С. на оскарження в суді рішень не було порушено, оскільки передбачена частиною третьою статті 309 Кодексу можливість подати заперечення проти ухвал слідчого судді під час досудового розслідування є способом реалізації права та гарантії, закріплених в частині другій статті 55 Конституції України (право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб) та частині третій її статті 8 (звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод безпосередньо на підставі Конституції України гарантується). Таким чином, визначені статтею 55 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина у цьому аспекті не порушено, а отже, автор клопотання не навів аргументів, які б доводили невідповідність частини третьої статті 309 Кодексу вимогам частини другої статті 55 Конституції України.

Обґрунтовуючи конституційну скаргу, автор клопотання посилається на юридичні позиції, викладені в рішеннях Конституційного Суду України, які були ухвалені до внесення змін до Конституції України Законом України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII, у яких попередня редакція пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України гарантувала „забезпечення апеляційного та

касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом“. Однак чинна редакція пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України гарантує право на апеляційний перегляд справи, а не на апеляційне оскарження судового рішення. Таким чином, наведене у конституційній скарзі обґрунтування невідповідності оспорюваного положення Кодексу пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України та розуміння Розенблатом Б.С. змісту рішень Конституційного Суду України, на які він посилається, не є підтвердженням доводів щодо невідповідності вимогам пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України частини третьої статті 309 Кодексу, за якою заборонено оскаржувати деякі ухвали слідчого судді під час досудового розслідування.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності частини третьої статті 309 Кодексу, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Розенблата Борислава Соломоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**